

Balıkesirde Bir Kadın 59

— çitlembik · 08 Haziran 2025

BALIKESİR'DE BİR KADIN 59

Günce – 7 Haziran 2025

Bugün bayramın ikinci günü... Gözlerimi araladığımda duvardaki saat rakamlarına bakıp ayağa kalkıyorum.

Yatak odasından oturma odasına geçip çekyata tekrar uzanıyorum. Bir mayışıklık içinde düşünüyorum.

Günlük, gelecekte en çok okunan tür olabilir mi? Bir şey söylemek zor.

Ancak günlüklerin, edebiyat var oldukça yaşayacağı kuşku götürmez. Bence edebiyat, ayrıntı demek.

İç sesim, "Gece gündüz aklın yazmakta," diyerek kıkırdıyor.

O sırada Engin, "Günaydın," diyerek içeri giriyor.

Çok geçmeden Samet'im, aynı içtenlikle yanağıma bir buse konduruyor:

"Günaydın anneciğim."

Kahverengi gözlerin şarkısı çalıyor – bir iç müzik olsa gerek.

Kahvaltı hazırlığı için mutfığa geçiyorum.

Oğluma özlediği tüm lezzetleri bu bayram tatiline sığdırma çabasındayım.

Bir anne olarak hep bir eksiklik hissi peydahlanıyor içime.

Mutfak masamızın üstünde uçuşan kırmızı kelebekleri, her daim özlenen kızım Didem'e gönderiyorum.

Balkon kapısından uçup gidişlerini hayal ediyorum.

Bir öykü fıslıyor, bir türkü çınıyor belki de şu anda kızımın kulaklarında.

"Yolumuzu gözlüyordur annemle babam," diyorum.

"Haydi," diyorum Samet'e, "hazırlanıp çıkalım."

Engin'in telefon görüşmeleri bitmek bilmiyor bir türlü.

Şakayla karışık sitemkâr kelimelerim dönüp dolaşıyor, pike yaparcasına.

Marilyn Monroe'nun yağlıboya tablosundan göz ucuyla bizi takip ettiğini görüp göz kırpiyorum.

Arabayı Samet kullanıyor, hemen yan koltuğa kuruluyorum.

Engin, kabulleniş içinde arka koltuğa oturuyor.

Didem geldiğinde işler tersine döner. Bu tatlı "köşe kapmaca" aramızda yıllardır süren bir oyun.

Annemlerin oturduğu site yeşilin her tonunu barındırıyor.

Erik ağacının gölgesi kadar, meyvesi de aynı güzellikte.

O uzun yoldan geçmekse... sanki masalsi bir dünyanın kapısını aralar bir anda.

Zile basıyoruz ve kapı otomatının güçlü sesiyle kapı aralanıyor.

Merdivenleri heyecanla adımıyoruz.

Annem, her zamanki içtenliğiyle karşılıyor bizi.

Özlemle sarılıyor, "ilk göz ağrım" dediği torununa.

Selvi boylusu Samet, hatırnaz ve güzel sözlerle anneannesi ve dedesini motive etmeye çalışıyor.

Annemin artık son zamanlarda yaşlandığını kabullendiğini görmek, içimi burkuyor.

Şaşıracaksın belki ama annem artık bize sofralar hazırlamıyor.

Yemek hayalleriyle geldiğimiz evde yalnızca kahve ve tatlı ikram ediliyor.

Ama biz o eski bayram sofralarını içimizde yaşıyoruz.

O kokular zihnimde beliriyor: tarçınli dolmaların buharı, fırından yeni çıkmış çöreklerin sıcaklığı...

Tül perde hafifçe rüzgârla dalgalanıyor.

Ve annem, genç haliyle mutfakta...

Elinde tahta kaşık, bir yandan karıştırıyor, bir yandan mırıldanıyor:

"Yetişecek, hele sen tabakları diziver."

Şimdi o mutfak daha dingin.

Ocak sönmüş değil ama sessiz.

Kahveler hazırlanıyor.

Annem kahvesini sade içer — bu hiç değişmedi.

Minik ela gözleriyle fincanın üstünden dalgın dalgın bakıyor.

Sanki geçmişin ince perdelerini aralıyor, sonra usulca yeniden kapatıyor.

Ne düşündüğünü sormuyorum. Annem susarak da çok şey anlatanlardan.

Babam az şekerli içer kahvesini.

Bir yudum alır, sonra fincanı avuçlarının içinde tutar bir süre.

Mutlu ama suskun.

O hep öyleydi zaten. Sessizliğiyle koruyan, sessizliğiyle seven...

Biz konuşurken arada bir başını sallar, bazen göz göze geliriz.

O bakışın içinde bin cümle gizlidir.

Kimse bilmez, ama ben bilirim.

"Kim bilir... Belki hayat dediğimiz şey; birkaç yudum sade kahve, suskun ama sıcak bir bakış ve

sessizliğin içindeki derinliktir.”

Ve günün sonunda aklımda yalnızca bu söz kalır:

“Hayat, bize verilmiş bir emanettir; önemli olan, onu onurla taşıyıp taşıyamadığımızdır.”

– Epiktetos

H. Çiğdem Deniz